

EMBER

27

Editoriaal

In deze wereld leven we. Soms zeggen we: in wat voor wereld leven wij? Alsof we de wereld zoals we die kennen ergens onderweg verloren zijn. We keken even niet achterom en voor we het weten is onze eigen, bekende wereld donker en verwarrend geworden. Eigenlijk weten we: in deze wereld groeien we op we worden erdoor gevormd en al vanaf heel vroeg beginnen we de wereld mee te vormen. In de zoektocht naar de zin en onzin van het leven proberen we af en toe even berusting vinden in de overgave. We creëren onze eigen werelden binnen deze wereld. We zoeken omwegen en sluippaadjes, zodat we af en toe kunnen loskomen van de platgelopen wegen. We bouwen onze wereld boven op de wereld die onze ouders bouwden, proberen het onkruid op onze fundamenten te vernielen zonder die bouwstenen te verliezen. In deze wereld leven we, maar dat betekent niet dat we ons erbij neer moeten leggen. Deze gloednieue eerste editie van EMBER heeft als thema Zevenentwintig, een leeftijd waarop sommigen wanhopig of enthousiast op zoek naar zinvolle manieren om hun wereld vorm te geven. Anderen hebben al heel wat stappen gezet in hun uitgestippelde toekomstplan. In vier katernen zoeken we uit hoe twintigers hun wereld opbouwen, maar ook welke invloed de maatschappij heeft op het maakproces van hun leven. In EMBER morrelen we niet enkel inhoudelijk aan de vanzelfsprekendheden van deze wereld, dat hebben we ook geprobeerd in de opbouw van het magazine. In elk katern geven we een jongvolwassene het woord in een uitgebreid interview. We namen de tijd om deze mensen te leren kennen in hun favoriete omgeving en distilleerden daar vier prachtige kernartikels uit. Samen met onze interviewees bouwden we de rest van hun katern op: zij gaven input voor satellietartikels die de thema's uit het kernartikel verder exploreren. Deze eerste editie is door 38 heerlijke, getalenteerde mensen vormgegeven. Ze hebben meegeschreven, getekend, gefotografeerd, nagelezen en gecoördineerd. Ze deden dat vol enthousiasme, met een kritische blik en met eindeloos veel begrip voor de onophoudelijke zoektocht die de oprichting van EMBER is geweest. Dat we hier 104 pagina's vol rijke, genuanceerde content kunnen neerleggen, hebben we te danken aan deze 38 mensen. Ook in deze wereld leven we.

De EMBER redactie

Een leven op wieltjes

“over wonen in een kraakpand, rondtrekken op de motor en leven in een camion”

Het is zes uur ’s avonds op een druilerige dinsdagavond in februari als ik Jan Broux bel voor ons interview. Ik zit achter dezelfde keukentafel van waar ik al bijna een jaar van thuis uit werk. Aan de andere kant van de lijn zit Jan op het bed van zijn camion, terwijl hij uitziet over een meer in Kreta, de plek die hij – voor de komende dagen toch – zijn thuis mag noemen. “Het is hier een uurtje later. De zon is net ondergegaan en met de laadklep open is het nog net aangenaam genoeg om wat buiten te zitten. Heerlijk gewoon.”

In zijn tot rijdend huis omgebouwde DAF truck heeft deze eigenzinnige nomade alles wat hij nodig heeft: een bed, een douche, een keuken en zelfs zonnepanelen. Toch is Jan in de eerste plaats een nuchtere Limburger met een vlotte babbel. Dure woorden en filosofische mijmeringen zijn niet aan hem besteed, maar een eigen visie heeft hij wel: “Ik probeer mijn leven zoveel mogelijk volgens mijn principes in te richten. Wie ik ben als persoon, wat mijn opvattingen zijn en wat ik doe in mijn professioneel leven, dat moet allemaal samenvallen.”

Een gesprek over leven in een kraakpand, een motorreis en een eigenzinnige kijk op wonen en het leven in het algemeen.

Daffy Truck: een huis op wielen

Vergeet het stereotiepe beeld van een oud gammel Volkswagen busje met achterin een beschimmeld, van hippiezweet doordrenkte matras. Jan is een handige harry – en die reizen in stijl. Aan luxe ontbreekt het alvast niet in zijn camion.

“Eigenlijk heb ik alles wat een mens nodig heeft, behalve een WC. Mijn camion is 2,5 op 5,5 meter, zo’n 13,5m² dus. Die ruimte wil ik max-

imaal benutten en ik wou daarom geen aparte hokjes. De douche wordt met een gordijn afgeschermd. Ik heb een regenwatertank van 350 liter met een filtersysteem en een gasgeiser voor warm water. Al de rest wordt aangedreven door de zonnepanelen die ik vanboven op de truck heb geïnstalleerd.”

“Er is ook nog een keuken en zelfs een houtstoof. De meeste dingen kan je weg- of dichtklappen: tafel, stoelen,... Wanneer we gasten ontvangen maken we het gezellig op de vloer, waar ik een op maat gemaakte schuimen ondergrond heb gelegd. Daar leggen we dan een tapijtje over en dan is het zeer gezellig zitten aan ’t stoofke. Bij goed weer gaan de laadklep en de gordijnen open

Toen dacht ik: ‘Fuck it, ik ga ook gewoon een camion kopen’

We gaan te vaak als kuddebeesten door het leven. We zijn geneigd hetzelfde te doen als onze ouders, onze vrienden en wat als algemeen aanvaard wordt beschouwd, vaak zonder ons zelf af te vragen of dat wel echt is wat we *zelf* willen.

en dan krijg je elke keer een ander prachtig panorama te zien: vandaag zitten we aan een meer, maar vorige week zaten we in de bergen. Ook heel schoon.”

Bibberen in het Sloveense hooggebergte en wonen in een kraakpand

Je zal het niet snel zien op zijn Instagram, maar het leven van een nomade loopt niet altijd op wieltjes. “Ik heb het al moeilijk gehad ook.

Zo besefte ik halverwege mijn motorreis dat ik enkel voorzien was op zomerkledij. Ik had geen goede slaapzak, dus werd elke dag om 6 uur ‘s ochtends rillend van de koude wakker. Omdat ik enkel zomerhandschoenen bij had, moest ik om de zoveel uur mijn handen aan de uitlaat van mijn motor verwarmen om het gevoel in mijn vingers niet te verliezen. Toen heb ik serieus afgezien.”

“Er is ook natuurlijk de voortdurende onzekerheid. Dat is de keerzijde van de medaille. Een avontuurlijk leven is er ook een met veel vraagtekens. Kan ik altijd vanop afstand

blijven werken? Wat is het volgende project? Wat als ik straks met mijn vriendin kinderen wil? Kunnen we deze levensstijl dan aanhouden?”

“Anderzijds blijft het natuurlijk ontzettend bevrijdend. Ik heb het geluk dat ik kan werken wanneer ik wil en in Griekenland heb je niet veel nodig om rond te komen. Je leert ook dat even zonder geld zitten geen ramp hoeft te zijn. Het kan zelfs een geweldige ervaring opleveren. Zo kwam ik via een vriend op Facebook per toeval in een krakersgemeenschap terecht. Ik kwam blut terug van mijn eerste motorreis in Schotland en zocht een goedkope verblijfplaats in de buurt van Gent waar ik werk gevonden had. Ik plaatste een berichtje op Facebook en een oude schoolvriend die ik na het middelbaar uit het oog was verloren, vroeg me of ik geen interesse had om bij hem in te trekken in Chateau Melle – een krakerspand net buiten Gent. Daar heb ik zes weken gewoond terwijl ik werkte in Gent.”

“Dat was een ontzettend leerrijke ervaring en ik ben gefascineerd geraakt door hun subcultuur. Ik ben toon ook naar de 20-jarige verjaardag van ADM (Amsterdamse Droogdokken Maatschappij, nvdr.) geweest. Dat was een festival georganiseerd door een beruchte leefgemeenschap van krakers die intussen jammer genoeg ontruimd is. Net als bij de bewoners van Chateau Melle zag ik dat veel mensen daar een truck hadden die ze tot woning hadden omgebouwd. Daar heb ik de inspiratie opgedaan om zelf ook als nomade in een truck

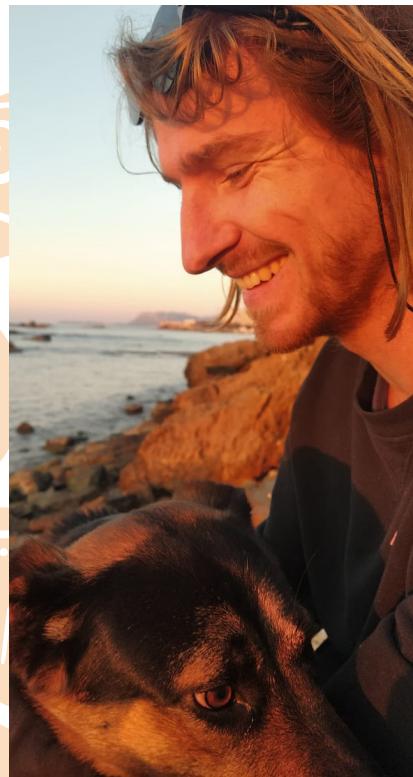
de wereld rond te trekken. Toen ik terugkwam van mijn tweede motorreis, na onder andere die minder geslaagde episode in de Sloveense bergen, dacht ik: ‘Fuck it, ik ga ook gewoon een camion kopen.’

een leven in lijn met je overtuigingen

De camion is een idee dat gaandeweg is beginnen rijpen. Maar dat een doorsnee levensstijl niets voor Jan was, werd al snel duidelijk. “Ik wist al redelijk vroeg dat ik niet rond de kerktoren wou blijven hangen en ‘huisje-tuintje-boompje-kindje’ wou doen. Aan de universiteit werd dat pas echt concreet. Daar word je gevormd als mens en in functie daarvan stel je jezelf een aantal belangrijke, praktische vragen: waar ga ik wonen? Hoe ga ik leven? Wat doe ik voor werk? Ik heb na mijn studies mijn verplichte stage van zes maanden doorlopen terwijl ik in Brussel woonde. Iedere dag pendelen op de trein voor een 9-to-5-job, dat bleek al snel niets voor mij.”

“Voor mij is het heel belangrijk dat wie ik ben als persoon en wat ik doe voor werk voor mij geen twee gescheiden levens zijn. Ik heb eens een kerel ontmoet die in zijn jonge jaren een radicale hippie was. Dat was hij vanbinnen nog altijd, maar een zwaar ongeluk door wat onnozele waaghalsjerij had hem aan het nadenken gezet. Hij koos voor zijn gezin, kocht een huis en nam

een goed betaalde baan in de petrochemie. Nu worstelt hij met het verschil tussen zijn overtuigingen en de manier waarop hij zijn leven leidt: ‘Hoe ga ik dat later aan mijn kinderen uitleggen als ze straks twintig zijn?’, vroeg hij zich af. Die gespletenheid zou ik niet kunnen verdragen.”

Een nomade én een non-conformist. We hebben de neiging om zulke figuren al snel als mensenshuwe einzelgängers weg te zetten, maar radicaal je eigen pad kiezen hoeft niet te betekenen dat je eenzaam bent, aldus Jan. “Ik heb niet het gevoel dat ik mij met mijn levensstijl terug trek van de rest van de wereld. Integendeel. Je denkt misschien dat je als nomade onafhanke-

lijk en solitair door het leven gaat, maar je bent juist heel kwetsbaar. Of je hebt gewoon niet alles zelf ter beschikking. Dat maakt je erg afhankelijk van anderen. Tijdens mijn motorreis moest ik vaak bij complete vreemden aankloppen om een stuk gereedschap of iets dat ik zelf niet bij me had. En nu nog in mijn truck. Dat geeft vaker wel dan niet aanleiding tot verrassend warme en aangename gesprekken en contacten.”

“Uit dat soort ervaringen put je dankbaarheid, maar je kweekt ook het besef dat we afhankelijk zijn van elkaar. Iets dat we uit het oog dreigen te verliezen als we in ons eigen huis van alle mogelijke toestellen en apparaten voorzien zijn. Ik blijf dat absurd vinden trouwens, dat we als samenleving er massaal voor kiezen om naast elkaar te gaan wonen in naar mijn mening te grote huizen met te belastende hypotheken die we volsteken met exact dezelfde spullen die onze buurman ook heeft. We creëren op die manier ons eigen isolement. Als we niets meer van elkaar nodig hebben, sluiten we ons op in onze eigen huizen. Zelf merk ik ook dat ik veel minder van die contacten heb sinds ik in mijn camion rondtrek en dus meer zelfvoorzienend ben.”

Je kan Jan volgen op zijn Instagram-pagina, waar hij onder de naam daffy.truck de avonturen documenteert van zijn leven op wielen.

LA FIN NE JUSTIFIE RIEN

*We hebben afgeworpen
wat los hing in verbanden
hebben onszelf tegenpolig
gemagnetiseerd, zijn gevlocht
maar niet weg*

*Nu is aanraken afstoten
geen plek vinden om stil te staan
op een zucht van elkaar*

*Allés valt samen
achteraf gezien
was er niets anders mogelijk
dan de barst, het scheuren
en het achtervolgen*

*Om bestaan te hebben
moet iets verdwenen zijn
en teruggekomen, zo zijn ook wij
pas zichtbaar in het weerzien*

*Vanaf vandaag herkennen wij elkaar
in het benoemen van een nietig licht
dat drie seconden lang naar onze adem greep*

*Zolang we niet omkijken
kunnen we nog terug*

Uit de coulissen

Le souffle de l'art

Personages: Mick, Elise, Nathan, Matthias:
studenten Bachelor Ateren Conservatorium
Antwerpen;

Hind: woordkunstenaar en docent

Plaats: Conservatorium Antwerpen, Bachelor
Ateren

Samenvatting

Het toneelgordijn opent. Er ontstaat ruimte voor dialoog. Mick, Elise, Nathan en Matthias lopen school in de bachelor Drama aan het Conservatorium te Antwerpen en volgen les bij woordkunstenaar Hind Eljadid. Terwijl buiten de cultuursector verandert en woelt, zoeken de studenten hun plekje op het podium. Ember vraagt zich af hoe zij theater en kunst zien in de huidige maatschappij en in de toekomst. Wat maakt hen onzeker en wat drijft hen? Het woord is aan de jonge acteurs.

Scène 1

(En dan klopt het gewoon. De studenten vertellen hoe het allemaal begon.)

Mick

De eerste keer dat ik op een podium stond, besefte ik het direct: ‘Dit wil ik voor de rest van mijn leven doen.’ Het klopte. Theater gaat voor mij over menselijkheid en wat ons tot mens maakt. Dat is iets onontkoombars in de kunsten. En die confrontatie vind ik juist zo mooi.

Elise

Theater is een belangrijk medium omdat ze draait om vergankelijkheid. Wat er op het ene moment gebeurt, is een moment later weer weg. Theater is voor mij spiritueel van aard. Ik denk dat dat nodig is hier in het Westen, waar religie bijvoorbeeld niet meer zo aanwezig is. Kunst kan een rol spelen in onze zoektocht naar spiritualiteit. En daarbij doe ik het natuurlijk super graag.

Matthias

Ik ben al lang op zoek naar mijn plaats in de wereld. Ik wil me graag nuttig voelen. Hier zit ik in de juiste richting omdat ik plezier beleef en me gewaardeerd voel. In interactie met het publiek kan je meteen voelen wat je teweegbrengt. Als acteur geef je iets van jezelf aan je publiek en je krijgt er erkenning voor terug.

Mick

Voor een kunstrichting kiezen, blijft een persoonlijke keuze. We komen allemaal van verschillende achtergronden. En de omgeving speelt natuurlijk ook een rol. We hebben niet allemaal dezelfde steun gekregen, maar wel allemaal dezelfde keuze gemaakt. Dat geeft aan dat er een drang is. Zelf heb ik veel gehad aan mijn familie, ze steunen mij in de mate van het mogelijke, en ze zien dat deze keuze mij gelukkig maakt.

Scène 2

(Met een open en gevoelige blik.)

Mick

Bij acteren wordt gevraagd om even te stoppen met het dagelijkse leven en om na te denken. Zelfontplooiing is essentieel. Ik ben ervan overtuigd dat er vakken zijn die iedereen aangeboden zou moeten krijgen. Als iedereen meer de kans zou krijgen om kwetsbaar te zijn, zichzelf te kunnen ontdekken en te sukkelen, dan zouden we “in een betere wereld leven”. (lacht)

Elise

Kunst confrontereert je met jezelf. Niet enkel wanneer je het maakt, ook als je ernaar kijkt. Door iets te zien waar je het misschien wel of niet mee akkoord bent, krijg je nieuwe ideeën.

Nathan

Wij als acteurs brengen een boodschap, maar die boodschap komt van een grote groep personen en dat is de maatschappij die wij trachten te vertegenwoordigen. En pas in de overdracht wordt blootgelegd waarin het systeem faalt, of wij als mensen. Nu, in de coronaperiode zie je weinig mensen. Daar tegenover staat dat je met de neus op de feiten wordt gedrukt. Je gaat op een andere manier nadenken over wat je nodig hebt zowel als mens, als samenleving en cultuur. De pandemie wekt nu een grote noodzaak op om dat opnieuw uit te vinden en naar buiten te brengen.

Elise

Voor mij vertrekt theater niet vanuit ‘het opleggen van een boodschap’. Ik vind dat een van de moeilijkste manieren om kunst te maken. Ik weet niet of theater daar altijd het medium voor is.

Mick

Alles heeft al een boodschap. Die hoef je niet meer te willen overbrengen. Dat gebeurt al bij de persoon die het leest of hoort. Je kan niet iets opdringen met kunst. Als iemand een tekst leest, ontvangt die de boodschap die hij/zij/hen op dat moment nodig heeft. Anders wordt het propaganda.

Matthias

Kunst stelt eerder vragen. Het zet aan tot nadenken en het openzetten van je gevoelens.

Slot

(De studenten delen een laatste bedenking mee.)

Mick

In het werkveld worden vaak dezelfde meningen gevraagd, dat zie je bijvoorbeeld in de casting keuzes op televisie. Als we vooruit willen, moeten we meer naar jonge mensen luisteren. Je moet naar de jeugd kijken als je wilt weten waar we naartoe gaan. We moeten ook ruimte maken voor stemmen en perspectieven die tot nu toe onderdrukt zijn geweest: kleur, queer, vrouwen, jongeren ... Er moet ruimte komen voor nuance, zodat iedereen zich kan laten horen. Inclusiviteit is key.

Einde

Wat je op school niet leert, leer je onderweg

Soms lijkt het alsof je het leven moet uitstippelen. Een route moet plannen, een richting moet kiezen. Dat succes alleen op goed aangelegde wegen te vinden valt. Dé weg naar wijsheid bij uitstek zou het onderwijs zijn. Toch leren we lang niet alles op die route. Welke lessen leren we buiten het klaslokaal? En waar leren we ze dan wel?

Uit fascinatie

Eva Luna, 22, Student Performance Art
TRIGGER WARNING: rape & sexual assault

werp betreft. "Ik heb een enorme fascinatie voor seks en alles wat daarbij komt kijken, ik ben ervan overtuigd dat dat één van de mooiste en meest interessante onderwerpen is. Ik denk dat mijn interesse zo is begonnen. Later heeft ze zich sterker gevormd door unconsensual dingen die bij mij en de mensen rond me gebeurd zijn." Het zijn allerlei vooroordelen, verroest in onze maatschappij, maar ook onwaarheden die haar dwarszitten. "Seks is meer dan mannelijke ejaculatie, soa's en zwangerschappen", zegt ze. "Rape en rape culture is zoveel meer dan een brutale verkrachting door een onbekende in een donkere steeg: bij de meeste assaults kent het slachtoffer hun aanrander. Iedereen kent meerdere survivors, maar de meeste mensen zijn zich daar niet van bewust."

"Ik denk dat zowel de negatieve/gevaarlijke kant (die voortkomt uit een gebrek aan educatie en die me ontzettend boos maakt) van seks als de wonderlijk prachtige kant van seks me hebben aangezet om meer te lezen, te onderzoeken en te praten met mensen." Uit dat onderzoek en die gesprekken leerde ze: "Het hele idee van 'goede seks' steunt op communicatie. Met goede seks bedoel ik dan niet de meest explosieve orgasmes, maar seks waarin iedereen zich veilig, unjudged en comfortabel voelt."

In de krochten van het internet

Renske, 24, Student Kunstgeschiedenis

Dat het internet meer is dan een plek voor memes, bewijst de levensles van Renske. Via een blog, SoChicken, leerde zij hoe ze kan omgaan met negatieve gedachten. "Het is een blog waarin heel laagdrempelig tips worden gegeven over hoe je kunt gaan met vanalles om je leven leuker te maken, van gezond eten tot financiën. Waar ik zelf het meeste aan heb gehad is het stukje rond negatieve gedachten, aangezien ik nogal met een depressie gestoeid heb." Een blog is geen therapie natuurlijk, maar het biedt wel toegankelijke handvatten om aan je leven te werken. Zo vertelt ze: "Ik heb heel veel aan zijn tips gehad en het zijn vrij simpele dingen, of zoals hij zelf zegt: 'open deuren'. Maar die open deuren moet je wel ingaan. Het is te gemakkelijk om in patronen te blijven hangen en dus niet die deuren in te gaan, bij wijze van spreken." Of wat een ander perspectief met een mens kan doen.

Met gebalde vuisten

Adam, 25, afgestudeerd LL.M

Adam leerde tijdens het kickboksen wat doorzetten echt betekent. "Wanneer je traant verleg je continu je grenzen, zowel op conditie als in het incasseren van pijn", vertelt hij. "Op het moment dat ik het niet meer zag zitten of wilde opgeven

tijdens een training, was het mijn trainer die me er dan op wees om door te gaan. Die 'negatieve' gedachten zitten alleen tussen de oren."

"Het klinkt cliché" zegt hij, "maar bij elke tegenslag qua middelbare school, universiteit of werken, zie ik terugkomen wat ik heb geleerd tijdens het kickboksen. Je denkt dat je niet verder kunt, maar je weet ook dat je tijdens de trainingen nooit opgaf en er het maximale uit haalde." Het helpt hem niet alleen doorzetten, maar ook meer genieten van zijn overwinningen: "Ik moet eerlijk zeggen dat het zeker helpt, omdat je pas het gevoel van voldoening krijgt nadat je weet: ik heb het maximale eruit gehaald."

De biechtstoel

Wat jongeren niet tegen hun ouders (durven) zeggen

Jongvolwassenen lijken vandaag opener te zijn dan ooit. Online vind je talloze video's waarin twintigers praten over hun gevoelens, passies en hobby's zonder dat ze zich daarbij willen houden aan de opgelegde normen. Maar hoe open is generatie Y echt? In 'De Biechtstoel' stellen we twintigers de vraag: "Wat zal je jouw ouders nooit zeggen?". Hun anonieme antwoorden verzamelden we hier.

“Ik zie jou graag.”

“Ik ben ooit eens betaald geweest voor seks.”

“Ik rook.”

“Dat ik een SOA test moet doen bij de studentendokter.”

“Aantal sekspartners.”

“Ik zit op Tinder.”

Gasthuisvoor LGBTQIA+-vluchtelingen

Waar vind je een toevluchtsoord wanneer er in de maatschappij geen plaats is voor wie jij bent en van wie je houdt? Deze fotoreeks toont het leven in een vluchthuis en welke impact dat heeft op je levensweg.

Sinds de burgeroorlog in Syrië hebben miljoenen Syriërs hun toevlucht gezocht in Turkije. Onder deze vluchtelingen bevinden zich ook LGBTQIA+-personen wiens bestaan niet erkend wordt door de Turkse overheid. Hierdoor ontzegt de Turkse staat hen hun mensenrechten. Dankzij financiële steun uit het buitenland hebben enkele LGBTQIA+-gemeenschappen in Turkije een gasthuis geopend om accommodatieproblemen, waar voornamelijk transpersonen op stuiten, te verhelpen. Dit gasthuis heeft tientallen Turkse LGBTQIA+-personen gehuisvest, maar ook LGBTQIA+-vluchtelingen. Sommigen bleven enkele dagen, anderen enkele jaren. Naast de homo- en transfobie waarmee transvrouwen geconfronteerd worden in Turkije, hebben transvrouwen op de vlucht ook te kampen met racisme. Aangezien ze bijna allemaal werkloos zijn als direct gevolg van het homo- en transfobe milieu, speelde het gastenhuis een belangrijke rol om de levensstandaard van deze mensen te behouden. Hoewel het gastenhuis in de zomer van 2019 sloot door het wegvalen van financiële steun, konden de inwoners naar individuele accommodaties verhuizen met de hulp van campagnes op sociale media. Dit fotoproject brengt de laatste maanden van het gasthuis in beeld voor het voorgoed gesloten werd.

EMBER

Crowdfunding

Ember bestaat uit een zelfsturende redactie van 35 jongvolwassenen die hun passie met heel veel liefde drukken op papier. Ember wil maatschappelijke denkkaders overstijgen en de stem van de nieuwe lichting volwassenen vastleggen in print. We brengen een halfjaarlijks magazine uit. We kiezen resoluut voor print omdat we geloven in de kracht van het gedrukte woord en beeld. Ember geeft jongvolwassenen op de kantelpunten van de huidige wereld een stem door ze elk hun hoofdstuk of 'katern' in Ember te laten cureren: ze bepalen mee de inhoud van hun katern, zodat ze alle ruimte hebben om hun verhaal uiteen te zetten. Met jullie steun kunnen we de eerste editie van Ember magazine realiseren! Word deel van dit inclusieve geheel en maak dit waar!

bijdrage doen op: nl.ulule.com/ember_paper/

Boudewijnlaan 128
2243 Pulle
België

Ondernemingsnummer 0782 483 451
IBAN : BE38873403403485981

ARTESIS PLANTIJN
HOGESCHOOL ANTWERPEN

EMBER

PUBLICATION DESIGNLAB I

Ember is een uitgave van Ian Perain.

Verantwoordelijke Uitgever: Ian Perain, 1GDM1

Ember werd gemaakt voor: Publication Design Lab, Grafische
en Digitale Media, Departement Wetenschap & Techniek, AP
Hogeschool.

Ellermanstraat 33, 2060 Antwerpen

Academiejaar 2021-2022

3 547896 018785

